Pisarakirje

Huhtikuu 2014

Pisaran taloudesta

Äskettäin oli televisiossa ohjelma, jossa arvioitiin hengellisten järjestöjen saamia rahankeräyslupia. Luvan myöntää Poliisihallitus. Sitä ei myönnetä hengelliseen työhön, vaan yleishyödylliseen toimintaan. Toki luvan voi saada, niin kuin Pisarakin, hengelliseltä pohjalta tapahtuvaan yleishyödylliseen avustustyöhön.

Televisio-ohjelman sävy oli kriittinen ja siinä heitettiin epäilyksiä joidenkin hengellisten järjestöjen toimintaan, käytetäänkö kerätyt varat yleishyödylliseen työhön ja kuinka suuri osa niistä käytetään yhdistyksen palkkoihin tai muuhun hallintoon. Ohjelmassa todettiin myös, että Poliisihallitus ei pysty riittävästi valvomaan luvan alaista toimintaa. On valitettavaa, että epäilyksen alaisiksi tuotiin vain hengelliset järjestöt. Toisaalta yhtään esimerkkiä ei ollut Pisaran kaltaisesta järjestöstä, joka toimii täysin vapaaehtoisin voimin ja käyttää kaikki keräysluvan alaiset tulonsa varsinaiseen avustustoimintaan.

Pisaran alla toimii kolme ryhmää: Vihdin, Espoon – Kouvolan ja Silta-ryhmä. Niiden yhteiset rahankeräysluvan alaiset tulot olivat viime vuonna n. 13.000 euroa ja muut sen saamat tulot n. 9.800 euroa, eli yhteensä n. 22.800 euroa. Pisaran varsinaisen työn toimintamenot (matkakulut, tulkkien ja muusikkojen palkkiot sekä avustuskohteille ostetut tuliaiset ja annetut avustukset ym.) olivat n. 24.800 euroa, varainhankinta ja muu hallinto n. 400 euroa.

Voidaan siis todeta, että Pisara käytti kaikki rahankeräysluvan alaiset tulonsa varsinaiseen toimintaan rahoittaen sitä myös muilla omilla tuloillaan, kuten kirpputorituloilla, jäsenmaksuilla, myyjäisillä jne. Varainhankinnan ja hallinnon osuus kaikista menoista oli vain 1,7 % ja ne rahoitettiin muilla kuin rahankeräysluvan alaisilla tuloilla.

Voimme syystä olla ylpeitä siitä, että näin pienillä toimintamenoilla kolme ryhmää teki yhteensä 26 matkaa (edellisenä vuonna 18 matkaa) Venäjälle, Viroon ja Latviaan. Saimme avustaa monia laitoksia ja seurakuntia ruoka- ja tavaralahjoin ja tukea joitain projekteja rahallisesti. Materiaalisen avun lisäksi kerroimme evankeliumin hyvää sanomaa aikuisille, lapsille ja nuorille, sillä käyntikohteemme olivat vankiloita, kristillisiä narkomaanikoteja, lastenkoteja ja muita laitoksia.

On ymmärrettävää, että suuremmat avustusjärjestöt eivät voi toimia pelkästään vapaaehtoisvoimin, vaan kerättyjä varoja käytetään palkkoihin, varainhankintaan ja muuhun pakolliseen hallintoon. Itse kristillisissä järjestöissä toimineena tiedän, että niissä hallitus ja tilitarkastus (joissain järjestöissä myös Ulkoministeriö) valvovat toimintaa ja sen hallintoa. Keräysluvan saaminen edellyttää täyttä läpinäkyvyyttä kaikessa toiminnassa. Varoja keräävän järjestön toimintaedellytys on luottamus sekä viranomaisten että lahjoittajien taholta.

- Tuula Tapanainen -

Ps. Tämän kirjeen jatko-osassa Luoteis-Uusimaan artikkeli, jossa kerrotaan mm. vuosikokouksen henkilövalinnat.

PIHASEURAT Pisaran 15-vuotisen toiminnan merkeissä

Sunnuntaina 29.6. klo 14.00 Pekka ja Raili Ketolalla, Kattilamäentie 10, Nummela

Kahvitus klo 13.30 alkaen

Pastori Jari Hiekkanen, Miesköörі laulaa, mukana venäläisiä ystäviä

Tilaisuudessa huutokaupataan Nazjan koululaisten askartelutöitä Pisaran toiminnan tukemiseen.

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus 1
Pisarakasvo Kaija 2
Matkaraportit:
Pietari 28.2 – 2.3. Yhteinen matka ..... 3 - 5
Viipuri 18.3. Vihdin ryhmä **"Kun tullissa kiitos seisoi"** . 5
Tallinna 7.4. Espoon-Kouvolan ryhmä 6
Rukousaiheet 6
Pietari 11. - 13.4. Silta-ryhmä 7
Pisara elävää vettä 8
Pisaralla venäläisvieraita Luoteis-Uusimaa .....9 - 10

Pisarakasvo Kaija

Kaija ja särkynyt saviruukku Israelin matkalla

Kaija Andström

Lähihoitaja Vihdistä, syntynyt Pusulassa.

Perheeseen kuuluu aviomies Urpo sekä neljä aikuista lasta ja kolme lastenlasta.

"Jostakin syystä Pisarakirje alkoi tulla meille kotiin ja vähitellen alkoi tuntua, että se olisi minun juttu, etenkin katulapsityö ja myös vankilatyö. Mietin pitkään yhteydenottoa, ja toivoin, että Jumala vaikka lähettäisi minulle postikortin. Lopulta soitin Raili Ketolalle, joka rohkaisi minua lähtemään mukaan. Ensimmäinen kerta oli heinäkuussa 2008.

Siihen aikaan kuljimme Pietariin isommalla autolla ja jakauduimme eri vankiloihin. Silloisista kohteista jäi poikien tutkintavankila erityisesti mieleen, varsinkin kun itselläni oli samanikäisiä lapsia. Tuntui pahalta ettei voinut auttaa, mutta näin, että se apu mitä voimme viedä kuitenkin oli tärkeä pisara.

Erityisen mieleenpainuva oli käynti pienessä narkomaanikodissa, luullakseni se oli Popovka. Meitä oli vain Huttusen Terttu ja minä tulkin ja kuljettajan kanssa. Pastori ihmetteli, miten pienestä Suomesta saakka kaksi naista voi tulla heille käymään ja minä ymmärsin, miten arvokasta työtä Jumala tekee Pisaran kautta. Tuossa tapaamisessa molemmat osapuolet tulivat kosketetuiksi - Sen lisäksi on myös ollut haastavaa tutustua narkomaanikotien toimintatapoihin ja työmuotoihin, koska olen itse toiminut useita vuosia kristillisessä päihdetyössä.

Olipa kyseessä vanhusten sairaala tai lastenkoti, kielimuurista huolimatta yhteys on ilman sanojakin käsin kosketeltavissa. Kohtaamiset ovat olleet molemmin puolin antavia ja siinä onkin kantava voima, että jaksaa käydä näillä matkoilla. Humanitaarisen avun merkitys on ollut konkreettisin vanhusten sairaalassa, jonne toimitamme perustarpeita, lakanoita ja vaippoja. On ilo nähdä, miten huomattava muutos tänä aikana on tapahtunut. Uutena vaiheena on ollut lähempi tutustuminen pastoripariskuntaan ja heidän seurakuntaansa. He kokevat yhteydenpidon hyvin tärkeäksi.

Suljetussa Akkuratovan poikakodissa on riipaisevaa nähdä, miten pojat kaipaavat syliä ja kosketusta, vaikkapa pehmeän nallen muodossa.

Viime vuonna kävin Venäjällä kuusi kertaa. Usein olen ollut vaihtokuskina, mikä onkin ihan mukavaa. Perheenjäsenetkin ovat innostuneita keräämään leluja ja lastenvaatteita.

Koen Pisaran työn tärkeänä. Vaikka Suomessakin on autettavia, niin täällä mennään vähän eri linjoilla.

Katsotaan, miten Jumala johtaa."

- Muistiinmerkinnyt Eeva Halme -

Vihdin ryhmän ja Espoon-Kouvolan ryhmän yhteinen matka

Matkalla mukana Kaija Andström, Raili Ketola ja Ella Vuoriheimo Vihdistä, Tuula Tapanainen Espoosta ja Marianne Jämsä Kouvolasta. Kuljettajana toimi Pekka Vauromaa, tulkkeina Hilma Gutzan Heinolasta ja Liisa Lankinen Pietarista.

Perjantai: Matkasimme Pekan autolla peräkärryn kanssa, joten tavaraa mahtui mukaan paljon: patjoja, lakanoita, huopia, kankaita, vaatteita, kenkiä, pelivaatteita ja palloja, suklaata, ruokatavaraa ym. Tiesimme, että viime aikoina on tullissa laitettu punnitukseen henkilöautojakin pienellä kuormalla. Näin kävi meillekin, punnitukseen ja tarkastukseen lähetettiin. Kaikki tavarat siis kärrystä vaakaan, jopa auton toinen vararengas. Laukut piti avata ja niissä tekivät ylimalkaisen tarkastuksen, mitään huomautettavaa ei kuitenkaan ollut. Onneksi meitä oli monta siirtämään vaakaan ja avaamaan pakkauksia, sekä nostelemaan takaisin kuormaan. Ylipainoa ei ollut, pääsimme jatkamaan matkaa.
Meille kerrottiin tullissa, että jatkossa kohteiltamme pitäisi olla dokumentti, eli pyyntökirje tavaroille ja siinä kuka tuo ja milloin.

Koska Espoon-Kouvolan ryhmä yöpyi **Haapakankaalla,** haimme sieltä avaimen ja purimme osan kuormasta Pekan ajon keventämiseksi. Haapakankaalle toimme erityisesti lasten vaatteita ja lakanoita diakoniatyössä jaettavaksi.

Popovkan narkomaanikodilla olimme kahden tunnin aikaerosta johtuen vasta kahdeksan aikaan illalla. Siellä asuu lähes kaksikymmentä miestä, saimme pitää yhteisen iltatilaisuuden heidän kanssaan. Miesten ylistys ja rukous oli voimallista. Koska mukana oli monia uusia miehiä, Pekka kertoi oman elämänsä muutoksesta rohkaisuna muille, jotka kamppailevat alkoholi- tai huumeriippuvuuksien kanssa. Myös Raili, Tuula ja Marianne puhuivat rohkaisten miehiä Jumalan voimalla ja rakkaudella. Kodilla työskentelevän Evgenian 17 vuotias veli kertoi oman elämänsä muutoksesta ja uskon löytämisestä. Hän myös säesti kosketinsoittimella kitaristin kanssa miesten laulua. Yhteisen rukouksen jälkeen siirrettiin Vihdin ryhmän lauantain tavarat Pushkinin seurakunnan autoon, joka vei ryhmäläiset yöpymään Liisa-tulkin luokse, koska molemmilla ryhmillä oli oma ohjelma seuraavana päivänä.

Lauantai: Espoon-Kouvolan ryhmä ajoi ensin **vammaisten lasten internaattikoululle** viemisinä kankaita käsitöihin ja askarteluun, Espoon Palloseuralta saatuja pelipaitoja, kenkiä ja palloja sekä porilaisen ystävämme lähettämiä suklaarasioita, joita toinen ryhmä vei myös lastenkotiin.
Koululla oli tapahtunut muutos niin, että alaluokkien lapset eivät olleet paikalla enää lauantaisin, ainoastaan orvot alakoululaiset ja joukko suurempia lapsia tuli luokkaan, jossa saimme pitää heille tilaisuuden. Kyselimme lasten ja koulun kuulumisia, Hilma lauloi lastenlauluja, Tuula puhui rukouksen voimasta, Marianne Jeesuksen merkityksestä myös lapsen elämässä ja Pekka aikuisuuteen kasvamisesta. Koululta ajoimme **Uzt-Ishoran narkomaanikotiin**, missä asuu edelleen Sablinon narkomaanikodin miehiä ennen kuin uusi koti valmistuu heille. Nyt kuitenkin miehet olivat vielä töissä, joten pääsimme naisten asunnolle, missä on yhdeksän naisen koti. He ovat täällä vuoden vieroitusjaksolla ja saavat kasvaa samalla uskon pohjalta uuteen elämään. Eräs heistä on jo ollut kaksi vuotta, jäänyt työskentelemään tänne, käynyt raamattukoulun ja menee keväällä naimisiin Sashan kanssa, joka on aloittanut uuden vieroituskodin Salmissa Laatokan rannalla. Jos Herra suo, menemme ensi kesänä tutustumaan heidän työhönsä Karjalassa.

Kuulimme naisilta koskettavia kertomuksia siitä, miten huumeet ja alkoholi olivat hallinneet heitä, usein perhe ja ystävätkin jo hylänneet, rahaa huumeisiin saatiin varastamalla ja siksi myös vankila tullut tutuksi. Monet olivat yrittäneet vapautua omin voimin tai valtion vieroituskeskuksissa, mutta kierre oli vain jatkunut. Täällä he ovat kokeneet tulleensa Jumalan ja toisten hyväksymiksi, iloitsivat uuden elämän alusta. Yhteistä heille tuntui olevan, että läheiset ihmissuhteet eivät olleet lapsuudessa ja nuoruudessa onnistuneet, piti hakea jotain sisäiseen tyhjyyteen. Saimme rohkaista heitä Pekan esimerkillä ja Jeesuksen sovitustyön voimalla: hän hyväksyy yhteyteensä kaikki epäonnistuneet ja tulee voimaksi elämän taisteluihin.

Matkaraportti

Pietari, Vihdin ja Espoon-Kouvolan ryhmät , 28.2 - 2.3.

Vihdin ryhmä: Oli jo myöhäinen ilta kun lähdimme Popovkasta kohti yöpaikkaamme Liisa Lankisen luo. Siellä meitä odotti yllätys: vietimme hänen syntymäpäiviään runsaan iltapalan ja täytekakkukahvin merkeissä vielä iltamyöhäisellä. Saimme yltäkylläisinä käydä nukkumaan vaihdettuamme vielä kuulumisia.

Aamulla lähdimme liikkeelle, kun Pushkinin srk:n auto kuskeineen tuli hakemaan meitä kohti **Nazjan lastenkotia**. Siellä tuli suuri muutos ohjelmaan kun kuulimme, että muusikkomme Sergei oli sairastunut eikä voinut tulla laulamaan. Railin raamatunopetus Laupiaasta samarialaisesta kehotti ottamaan toistemme tarpeet huomioon sekä lauloimme ja leikimme muutaman lastenlaulun. Ella vielä leikitti ja kertoi sadun piirtäen, se kovasti kiinnosti lapsia ja oli heille ilmeisesti uusi ja jännä elämys. Tapamme mukaan muistimme myös syntymäpäiväsankareita. Lastenkotiin oli viikolla tullut uusi 7-v. poika, jolle annoimme lahjapussin, josta hän oli onnellinen. Meillä oli mukava tilaisuus ja on ihana huomata, miten lapset luottavat meihin ja tulevat tuttavallisesti halaamaan ja yrittävät kovin keskustella kanssamme. Vahinko, kun emme osaa venäjää ja tulkkeja oli vain yksi. Tilaisuuden jälkeen suunnittelimme ja sovimme opettajien kanssa Suomen vierailua.

Vanhusten sairaalaan oli tällä kertaa viemisinä pääasiassa runsaasti vaippoja, niitä siellä kovin tarvitaan. Tilaisuutta emme nyt käytävällä pitäneet, sillä asukkaat ovat suurimmalta osalta niin heikkokuntoisia, etteivät jaksaneet tulla istumaan. Pystyimme jakautumaan kahteen ryhmään, koska lähiseurakunnasta oli pariskunta, jonka rouva puhui jonkin verran suomea ja halusi sitä oppia. Hän kykenikin nyt jo tulkkaamaan kohtalaisesti. Tämä oli hyvä, koska moni vanhus halusi, että heidän puolesta rukoillaan ja keskustellaan. Näin saimme kuunnella ja jakaa aikaamme henkilökohtaisesti heille ja kohdata yksilöinä. Monilla vanhuksella oli murheena omaiset ja kova ikävä omaan kotiin. Rukousaiheeksi tuomme vanhustensairaalaan joutuneen 35 vuotiaan nuoren naisen, joka oli vyötäröstä alaspäin halvaantunut ja ilmeisesti oli sijoitettu sinne, koska muuta paikkaa ei löytynyt. Hän oli kovin masentunut ja toivoton tilanteestaan.

Pastori pyysi meitä iltapalalle kotiinsa. Heidän makuuhuoneensa toimii seurakuntatilana niin kauan kunnes uusi kirkko valmistuu ja he pääsevät sinne muuttamaan. Tarjoilu oli runsas, he olivat juhlineet uuden kirkon ilmeisesti suomalaisittain sanottuna harjakaisia. He kertoivat suunnitelmistaan saada uuteen kirkkoon muutama vuodepaikka kodittomille. Tätä varten meiltä oli pyydetty patjoja, joita veimme jo 6 kpl uusine päälisineen. Keskustellessamme heidän kanssaan ilmeni, ettei heillä ole sänkyjäkään ja nyt kysyivät, onko meillä niitä. Muutamia on ja suunniteltiin kuljetusta, he voisivat tulla vastaan rajalle. Rukoilimme että asiat järjestyy ja tarvittava määrä saadaan kasaan ja tuotua heille.

Nummelan yläasteen oppilaat olivat virkanneet palapeittoja äiti Teresan tapaan. Ne luovutimme seurakunnan annettaviksi tarvitseville lapsille.

Toiseksi yöksi menimme viimeistä kertaa Timurovskajan asunnolle. Sinne ajattaessamme kuljettaja halusi näyttää meille Pietaria, josta hän oli todella ylpeä ja kierroksen aikana näkyi hänestä hyvin, miten rakas kaupunki hänelle on. Saimme paljon tietoa historiasta parin tunnin ajelun aikana. Pietari yövalaistuksessa on todella kaunista katseltavaa ja miten siistiä kaikkialla oli. Näillä matkoilla usein on kahdet kasvot, on kaunis Pietari ja toisella puolella köyhät vanhusten sairaalat ja kaikki se köyhyys, mitä matkalla näemme siirtyessämme paikasta toiseen. Iltayöksi oli melkoinen urakka edessämme, kun Pisara luopui osaltaan asunnon vuokraamisesta ja meidän piti poistaa Vihdin ryhmän tavarat sieltä. Pääosa Raamatuista ja muusta hengellisestä materiaalista annettiin Pushkinin seurakuntaan, osa jätettiin jaettavaksi asunnolta ja osa tuotiin Suomeen Latviaan annettavaksi .

Sunnuntai: Haapakankaalla yöpyneet hakivat aamulla asunnolta muuttotavarat, Vihdin ryhmäläiset ja Perusta kotoisin olevan Rocion, jonka **seurakuntaan Kuivashin kylään** olimme lähdössä. Seurakunta kokoontui omakotitalon alakerrassa, omistajapariskunnan asuessa yläkerrassa. Heidän poikansa toimii pastorina.

Rocion lisäksi mukana oli muitakin opiskelijoita Pietarista sekä paikallisia kyläläisiä. Seurakunta koostui monista kansallisuuksista. Suuri huoli oli Ukrainan tilanteesta, sillä talon isäntä on sieltä kotoisin ja heidän vanhin poikansa on lastensa kanssa siellä edelleen.

Matkaraportti

Pietari, Vihdin ja Espoon-Kouvolan ryhmät , 28.2 - 2.3.

Jumalanpalvelus sisälsi paljon ylistystä, pastorin ja meidän vieraiden puheita sekä ehtoollisen. Tilaisuuden jälkeen saimme kokea paikallisten rakkautta, sillä meille kaikille oli valmistettu ruokailu, todellista yhteyden kokemista. Niinpä me suomalaiset saimme lähteä kohti rajaa sekä ruumiillisesti että hengellisesti ravittuina.

Matkalla poikkesimme Viipurissa olevaan **Elämän Koti –huumevieroituskotiin**. Yhteensattumien vuoksi tulkkimme ei ollutkaan paikalla, joten jouduimme vain viemään tuliaiset ja toteamaan: ”njet Tamara, njet pirivotsik!”

Tullista selvisimme ennätysnopeasti ja Suomen puolella ne, joilla on uudet passit, saivat tutustua uuteen automaattiseen passin tarkastukseen ja kasvon piirteiden tunnistukseen. Se toimi, joten jatkoimme kiitollisina kotimatkaa.

Rukoillaan kaikkien vierailukohteidemme ja niiden asukkaiden puolesta, jotta hekin saisivat valon sydämeensä. Matkat ovat olleet aina todella puhuttelevia ja siunaus on ollut matkoillamme.

- Tuula Tapanainen, Kaija Andström ja Raili Ketola -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, **Viipuri**, 18.3.

Kun tullissa kiitos seisoi

"Mistä saisin puvun tähän nappiin?"
sanoi entinen likka kun tieltä napin löysi.

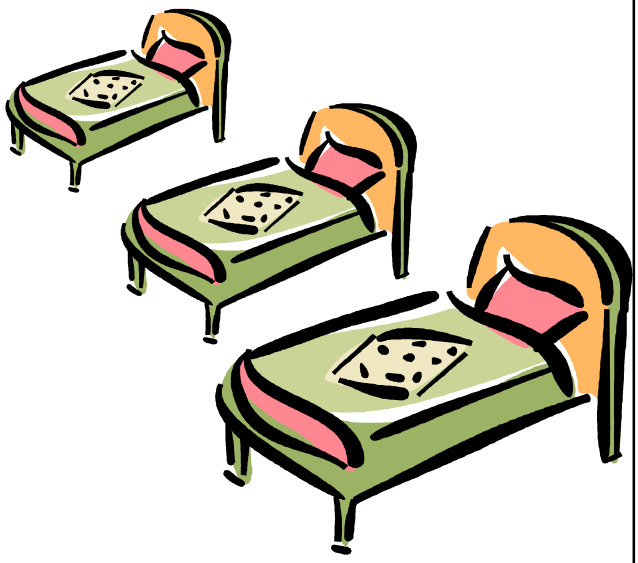
Helmikuussa Ketolassa pidettiin patjanpäällystystalkoot. Kuusi kaunista patjaa lahjoitettiin 28.2. Pietarin eteläpuolella olevan Tosnon seurakunnan pastorille asunnottomien käyttöön. "Sattuisiko teillä olemaan näihin myös sängyt?" kysyi pastori.

Kotiin palattua Raili Ketolan hartauskirjasta avautui teksti: *) "Anna köyhille sen mukaan mitä omistat. Jos olet rikas, anna rikkaudestasi, jos olet vähissä varoissa, anna köyhille sen mukaan mitä sinulla on". Ja mitä Pisaran varastossa olikaan? Viisi käyttökelpoista vuodetta (yksi sivusta vedettävä) sekä vuodesohva! Kuormaan lisättiin vielä vuodevaatteita ja lakanoita. Tiistaina 18.3. lähdettiin tavaranvientimatkalle Viipuriin: Pekka Vauromaa ratissa sekä kyydissä kuorman painoon nähden tarvittava määrä matkaajia: Raili Ketola, Eeva Halme, Ella Vuoriheimo ja Andrei Spiridenko. Kuudenneksi ilmaantui juuri oikeaan aikaan pitkäaikainen tulkkimme Eleonora Skrypina, joka tarvitsi kyydin Venäjälle. Tosnon pastori lupasi tulla Viipuriin vastaan.

Tällä kerralla valitsimme Nuijamaan tullin. Suomalaisten jono edistyi tuskastuttavan hitaasti. Vuoromme tultua yksi vilkaisu peräkärryn kuomun alle riitti tullimiehelle: "Punnitukseen!" Taas odotimme hyvän tovin ja tiedotimme pastorille, että viivästyimme. Niin sitten koko kuorma purettiin, punnittiin ja koottiin uudelleen. Tässä kaikessa ei ollut mitään poikkeuksellista, näinhän on tehty monet kerrat. Mutta tullimiesten suhtautuminen erosi totutusta. Heitä kertyi siihen useita, ja he kuulivat mihin tarkoitukseen kuorma oli menossa. Mietteliäinä he katselivat kalusteitamme, jotka olivat parhaat päivänsä nähneet - kuten suuri osa meistä matkalaisistakin.

Kun kaikki oli valmista ja saimme luvan jatkaa matkaa, nuorin tullimies sanoi ilmeisen liikuttuneena: "Minun käy surku meidän maatamme". Sanat koskettivat inhimillisyydessään meitä. Tullimies ymmärsi, ettei näillä tehtäisi bisnestä, vaan joku niitä todella tarvitsi. Samalla sanat olivat meille matkaajille ja teille kaikille taustajoukoille kaunis tunnustus yhteisesti nähdystä vaivasta. Johdatus oli ilmeinen - olemme Jumalan asialla.

- Eeva Halme -

*) Tob.4:8, apokryfikirja

Tutustumismatka Tallinnan narkomaanityöhön

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta ja Tamara Närhi Helsingistä.

Olin saanut Tallinnasta yhteydenoton Tamaran Viipurin yhteyksien kautta. Elämän koti – järjestön työssä Tallinnassa toimivat Andrei Markin ja hänen vaimonsa Lena. Saavuimme Andrein opastuksella heidän kerrostaloasuntoonsa Lasnamäkeen.

Andrein ja Lenan koti on siisti ja viihtyisä kolme huonetta ja keittiö, eli tavallinen kerrostalokoti, mutta erikoista on se, että he majoittavat siellä yleensä viittä narkomaania, jotka haluavat vapautua riippuvuudestaan. Toinen merkittävä asia, jonka vieras heti aistii, on rakkaus. Rakkaus sekä asukkaita että vieraita kohtaan.

Andrei ja Lena ovat kotoisin Kaliningradin Sovietskistä. He olivat molemmat vajonneet syvälle narkomaaneiksi ja eronneet virallisesti avioliitostaan, mutta asuivat vanhassa asunnossaan koska aineet yhdistivät heitä, yhdessä he etsivät rahaa päivittäisille huumeannoksille. Kahdentoista vuoden käytön jälkeen Andrei sai kadulla narkomaanikeskuksen käyntikortin, jossa luvattiin ilmaista apua vieroitukseen. Lena lähti ensin sadan kilometrin päähän Ufiin Elämän koti järjestöön vuoden vieroitusjaksolle. Jonkun ajan kuluttua Andrei seurasi häntä.

Vapauduttuaan Andrei ja Lena viettivät uudet häät ja lähtivät raamattukouluun Kaliningradiin. Koulun jälkeen he muuttivat takaisin Sovietskiin vanhaan asuntoonsa, missä alkoi nyt uudenlainen elämä. He kutsuivat narkomaanituttujaan Elämän koti yhteisön hengellisiin tilaisuuksiin ja tekivät työtä narkomaanien parissa. Andrei kertoo, että kaikki tunsivat heidän vanhan taustansa, nyt he joutuivat nöyrtymään ja palvelemaan muita.

Tässä palvelutyössä heidät lähetettiin Viroon, jota he eivät tunteneet lainkaan. Nyt he ovat asuneet täällä kaksi vuotta ja heidän kauttaan on kulkenut jo kolmekymmentä narkomaania eteenpäin joko vapautuneina tai vastaaviin perhekoteihin muualle. Muiden auttaminen on meille elämäntapa, ei ole muuta elämää. Olemme olleet niin pohjalla, että Jumala pitää meidät nöyrinä. Nöyryys on ehto sille, että Jumala voi käyttää meitä työssään, kertoo Andrei. Rakkaus ja Pyhä Henki vetävät ihmisiä luokseen, kuten alkuseurakunnankin aikana.

Andrei ja Lena rukoilevat Jumalalta taloa, jonka voisivat vuokrata tähän työhön. Andrei tekee kodin miesten kanssa sekalaisia töitä silloin kun niitä on. He eivät saa rahallista tukea taustajärjestöstään, mutta Jumala on pitänyt heistä huolen. Elintarvikkeita he saavat jonkun verran virolaisilta ystäviltään.

Sunnuntaisin kodissa pidetään hengellinen kokous. Tämä vieraanvaraisuus ulottuu myös meihin: Kun tulette vankilamatkalle, tulkaa tänne syömään, pidetään samalla yhdessä hengellinen tilaisuus. Meidän matkoillamme olemme Harkun vankilassa lauantai-iltana, joten meille jää päivä vapaaksi. Seuraavalla matkalla tulemme siis lauantaina tänne ystävien pariin. Toivomme, että voisimme olla rohkaisemassa kodin asukkaita hengellisesti ja auttaa Andreita ja Lenaa osaltamme heidän työssään.

Jätämme Elämän kodin Viron työn rukouksiimme kuten myös sen muualla tekemän työn.

- Tuula Tapanainen -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Jotta vanhusten sairaalassa oleva 35-vuotias nainen pääsisi uuteen itselleen sopivaan hoitopaikkaan
- Ukrainan tilanne
- Jeesus lohduta ja kanna omaisensa menettänyttä
- Jotta hyvä sanoma juurtuisi tapaamiemme lasten ja nuorten mieliin
- Johdatusta päätöstenteossa ja Jumalan rakkaudellista ohjausta Sulon ja Airan uudessa tilanteessa

Matkaraportti

Silta-ryhmä, **Pietari**, 1. - 13.4.

Popovkan väen avaamassa Kolpinon seurakunnassa oli runsaasti ennestään tuttuja

Silta-ryhmän kevään avaus, pääsiäisen odotuksessa.

Matkalla mukana, Aili Sundbacka, Lumi Martinez-Toiviainen, Jani Toiviainen, Jari Vahtera, Andrei Spiridenko ja Pekka Vauromaa.
Em. henkilöillä ja asuste- ym tavarapakkauksilla täytetty transportterimme, YEX-976 hörähti matkaan Malmin Saalemin pihasta puolen päivän jälkeen.

Jo aiemmin oli oltu yhteydessä Haapakankaan kirkolle, joka sijaitsee Pietarin Suomen puoleisella laidalla KAD-väylän (kehätie) tuntumassa. Kirkon hengetär oli luvannut meille yösijan vierailumme ajaksi. Saavuimme noin viisitoista minuuttia sovittua aiemmin kirkolle, jossa meillä oli lämmin vastaanotto muutoinkin kuin vain tulikuuman uunin muodossa. Iltapalan ja rukouksen jälkeen kävimme levolle. Aamulla ihmettelin, oliko minuun tullut jokin vika. Vuoteeni oli näet märkä. Hetken ihmeteltyäni huomasin ulkona satavan, ja vuoteeni tietysti sijaitsi juuri kattovuodon kohdalla. Eipä hätää, lakanat vain kuivumaan kirkonpenkkien sarjoille ja päivän askareisiin.

Aamu oli poikkeuksellisesti kiireetön, koska ensimmäinen vierailumme **Ust-Izhoran narkomaanikodilla** oli vasta kello 15. Kodilla oli paikalla hieman toistakymmentä henkilöä, useat miehet olivat töissä, ja tällä kertaa olikin enemmän naisia tilaisuudessamme. Käytimme pienet puheenvuorot, lopuksi Jari ja muutkin rukoilimme muutamien puolesta. Siunattu tilaisuus.

Seuraava kohteemme olikin uusi, jossa emme aiemmin olleet vierailleet, paikalla tosin oli lukuisasti tuttuja kasvoja, **Kolpinossa sijaitseva pieni seurakunta**, jonka Popovkan väki viime vuonna avasi. Paikalla oli montakymmentä henkilöä, koska useiden narkomaanikotien vastuuhenkilöiden kuukausitapaaminen ja ajatusten vaihto osui samalle viikonlopulle. Niinpä vieraita oli myös Pskovin eli Pihkovan alueen kodeista, noin 300 km Pietarista etelään päin. Ennakkoon olimme saaneet tiedon, että meiltä odotettiin puheenvuoroja tuohon tilaisuuteen. Niinpä Jari oli valmistellut saarnan, ja muutkin käytimme omat todistushetkemme. Ylistyksen vetäjinä toimivat Leonidin vaimo Olga laulussa ja nuorimies, jonka nimeä en tiedä, soitti koskettimia. Oli kyllä äärettömän vahva tilaisuus, rukouspalvelussakin kävi parikymmentä henkilöä. Lopuksi ”tsaiju-hetki” maittavan purtavan kera. Seurakuntavierailun jälkeen kävimme vielä pikavisiitillä Popovkassa, näyttämässä paikkoja Ailille ja Jarille, jotka eivät aiemmin olleet paikassa käyneet.

Sunnuntaiaamuna lähdimme ajoissa sovitusti kohti Kuivaisia, jossa seurakunnan 2-vuotissynttärijuhla. **Kuivaisin seurakunta**han on pietarilaisen МИРОТВОРЕЦ-seurakunnan maaseudulle istuttama ”kappeliseurakunta”. Seurakunta on toiminut virkeästi ja siellä on paljon koulutusta ja rukousta, mm yörukoustapahtumia, sekä joka sunnuntai viikkojuhla, johon allekirjoittanutkin on useamman kerran saanut osallistua. Ripaus kateellisuutta paistoi emäseurakunnan pastorin Igor Smirnovin suupielistä, kun juhlassa käytiin lävitse seurakunnan toimintoja ja seurakuntalaisten innostuneisuutta. Itse tilaisuus oli enemmänkin juhlatilaisuus kuin normaali jumalanpalvelus, onnittelu tervehdyksineen ja toivotuksineen. Ryhmämme puolesta puhui evankelista Jari Malmin Saalemista. Matkamme aikana Jani kuvasi pieniä videonpätkiä, ehkäpä saamme jossain vaiheessa tutustua matkaamme, oikein kuvan ja äänen välityksellä.

Kiitos ja kunnia Vapahtajallemme Jeesukselle Kristukselle.

- Pekka Vauromaa -

Pisara elävää vettä

Jeesus vuodattaa elävän veden virrat sydämeemme Pyhän Henkensä kautta, antaa meille elämän.

Voiman saamme Hengen avaamasta Jumala Sanasta, kun luemme sitä ja rukoilemme.

Elävä vetemme on Jeesuksen lahjoittama Herran Henki sydämissämme. Se virtaa sydämistämme aivoihin ja koko ajan kirkastaa Jeesusta.

Golgatalla elävään veteen tuli Jeesuksen veren voima, joka puhdistaa synnistä sitä pyytävän ja katuvan.

Tuo vesi elävöityy tulella, Pyhän Hengen kulumattomalla tulella. Näin se vesi puhdistaa kanavansa kullan arvoiseksi. Tulen hehku on rakkauden tuli. Mikä ei ole totuudesta, rakkaudesta ja armosta sen se hävittää olemattomiin.

Elävä vesi öljynä tulee myös voitelemaan Herran palvelijan käyttöönsä, parantaa sairaan, lohduttaa, vahvistaa ja armahtaa, jotta voimme armahtaa lähimmäisiämme.

Vesi kuljettaa myös meidät Herran Kirkkauden läsnäoloon. Siinä Herra julistaa meidät vapaaksi synneistämme ja polkee maahan pahan edestämme ja paha on heitetty ulos! Olemme vapaat!

- Aira Ylänne -

Tanssia, kuvataidetta, laulua Nazjan suomenvierailulla

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä	FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä	FI89 5297 0020 0926 57
Silta-ryhmä	FI29 5297 0020 1190 54
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90
Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu) **sekä osallistumis- ja majoitusmaksut**	FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 5.12.2013 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2013/3379, joka on voimassa 1.1.2014 - 31.12.2015 koko Suomessa lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat käytetään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2014 - 2016 aikana..

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi